

Sygn. akt VIII P 13/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

<i>Przewodniczący:</i>	<i>SSO Jolanta Łanowy</i>
<i>Protokolant:</i>	<i>Korneliusz Jakimowicz</i>

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2014 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa T. Z. (Z.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej KWK (...)
(...) w R.

o zadośćuczynienie

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 200.000 zł (dwieście tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. odstępuje od obciążenia powoda kosztami procesu;
4. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę: 13.097,60 zł (trzynaście tysięcy dziewięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów sądowych w tym kwotę 11.250 zł (jedenaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty od pozwu i 1.847,60 zł (tysiąc osiemset czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wydatków.

(-) SSO Jolanta Łanowy

Sygn. akt VIII P 13/11

UZASADNIENIE

Powód T. Z. w pozwie skierowanym przeciwko (...) SA w K. domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 225.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia powstałego na skutek wypadku przy pracy, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 grudnia 2009r. do dnia zapłaty i zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa wskazał, iż był pracownikiem pozwanej. W dniu 18 września 2009r., pracując w KWK (...) w R. uległ wypadkowi przy pracy. W wyniku wypadku doznał urazów fizycznych, a nadto cierpi na nerwice będące skutkiem przeżyć związanych z wypadkiem przy pracy.

Pozwany (...) SA w K. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż nie kwestionuje przebiegu wypadku, podniósł jednak, iż żądanie pozwu jest wygórowane. Wskazał także, iż pozwany świadczył powodowi pomoc bezpośrednio po wypadku, przedstawiciele kopalni byli w stałym kontakcie z powodem, a pozwana pokrywała koszty leków i opatrunków. Te okoliczności zdaniem pozwanego powinny mieć wpływ na ocenę wysokości zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. Z. będąc pracownikiem pozwanego (...) SA w K., w dniu 18 września 2009r., pracując w KWK (...) na zmianie A – uległ wypadkowi przy pracy, zbiorowemu.

W dniu wypadku powód pracował od godz. 6.30, na stanowisku pracownika transportowego. W trakcie podziału pracy, którego dokonał sztygar zmianowy, został przydzielony do 6 osobowej brygady, której zadaniem był ręczny transport zbędnych elementów i złomu zalegającego na trasie kolejki spągowej B. nr 2 w chodniku badawczym nr 5 prowadzącym bezpośrednio do napędu ściany 5/409PP, która znajdowała się na poziomie 1050 m. Po dojściu do stanowiska pracy przystąpił do wynoszenia złomu zalegającego na chodniku badawczym. Około godz. 10.13 powód obrócił się w stronę ociosu południowego by sięgnąć po torby. W tym momencie nastąpił zapłon i wybuch metanu w ścianie nr 5 zjeździe. Płomień z wybuchu objął powoda.

W ciemnościach wydostał się z chodnika, w którym wykonywał pracę i dotarł do napędu kolejki, gdzie oczekiwał na pomoc.

Okoliczności, przebieg i przyczyna wypadku nie były sporne pomiędzy stronami.

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony do Centrum (...) w S., gdzie był hospitalizowany w okresie od 18 września 2009r. do 7 października 2009r.

Stan powoda oceniono jako ciężki. Rozpoznano u powoda oparzenia termiczne II/III stopnia twarzy, głowy, szyi, klatki piersiowej, obu kończyn górnych i dolnych – 33 % powierzchni ciała oraz oparzenia termiczne dróg oddechowych. Stwierdzono także uraz akustyczny.

Zastosowano leczenie operacyjne polegające na przeszczepie skóry, farmakoterapię i prowadzono nadto leczenie usprawniające. W dniu 7 października 2009r., powód został przekazany z Oddziału Oparzeń do Oddziału (...) w celu leczenia usprawniającego. Po przyjęciu stwierdzono u powoda ograniczenia ruchomości w odcinku C kręgosłupa we wszystkich płaszczyznach ze wzrostem napięcia mięśni karku. Zagrożenie powstaniem przykurczy w stawie łokciowym i nadgarstkowym kończyny górnej lewej oraz w stawach ręki lewej. Zaburzenia czucia powierzchniowego miejsc oparzonych. Osłabienie siły mięśniowej kończyn górnych i kondycji ogólnej. Liczne drobne ubytki skóry okolicy ramienia i przedramienia prawego oraz obu małżowin usznych w trakcie gojenia.

Powód został wypisany ze szpitala w stanie dobrym, a przeszczepy prawidłowo się goiły. Uzyskał zalecenia rehabilitacyjne i dotyczące stosowania ubrania uciskowego.

Wskazano na konieczność dalszego leczenia w poradni chirurgii plastycznej, rehabilitacyjnej, okulistycznej i pulmonologicznej. W trakcie leczenia szpitalnego powód był także konsultowany przez okulistę, laryngologa, lekarza chorób płuc, uzyskał także wsparcie psychologiczne.

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 80-81, koperta k.89 a.s.).

W wyniku wypadku przy pracy powód doznał rozległych oparzeń termicznych II i III stopnia mnogich okolic ciała. Następtwem wygojenia się zmian są liczne rozległe blizny pozostałe na jego ciele. Powstanie tak rozległych poparzeń na skutek wypadku, a także przebieg leczenia przysporzyło powodowi wielu cierpień fizycznych jak i psychicznych. W trakcie leczenia wystąpiło zagrożenie wystąpienia przykurczów w stawie łokciowym i nadgarstkowym lewym oraz w stawach palców obu rąk i na szyi, jednakże dzięki rehabilitacji nie doszło do ograniczenia funkcji zagrożonych odcinków. Nadto oprócz oparzenia powłok ciała ubezpieczony doznał oparzenia dróg oddechowych, co zostało potwierdzone badaniem bronchoskopowym po wypadku, wobec czego zastosowano antybiotykoterapię i inhalacje.

Nastąpiło całkowite wygojenie się oparzenia z prawidłową funkcją wentylacyjną płuc, jednakże u skarżącego pozostała konieczność stałego chrząkania.

(dowód: opinia biegłych sądowych specjalistów: chirurgii urazowej i ortopedii lek. med. E. M. i chorób płuc lek. med. A. O.).

W wyniku zastosowanego leczenia poparzenia wygoiły się, ale skóra okolic ciała pokrytych bliznami pozostaje nadal wrażliwa na urazy, światło słoneczne, wysokie i niskie temperatury. Aktualny stan blizn nie wymaga leczenia dermatologicznego.

(dowód: opinia biegłego sądowego specjalisty dermatologa lek. med. J. B. k. 143 – 145 a.s.).

Obecnie proces leczenia związany z doznany przez powoda urazem akustycznym został zakończony, ale niektóre następstwa urazu pozostaną do końca życia. W zakresie laryngologicznym są to przebarwienia i blizny skóry w obrębie głowy i szyi, przebarwienia i zmiany bliznowate małżowin usznych z ich okresowym pobołowaniem i pieczeniem szczególnie na słońcu i mrozie. W badaniu słuchu słuch w granicach normy. Ostry uraz akustyczny może dawać czasowe lub trwałe upośledzenie słuchu i obecnie po kilku latach od wypadku odwołujący może nie odczuwać niedosłuchu.

(dowód: opinia biegłego sądowego specjalisty laryngologa dr n. med. W. U. k. 163-165 a.s.).

W wyniku wypadku przy pracy powód doznał obrażeń narządu wzroku. Powód ma obniżoną ostrość wzroku oka prawego i lewego w związku z wypadkiem i nie rokuje poprawy widzenia w przyszłości. T. Z. obecnie i w przyszłości będzie odczuwał dolegliwości związane z urazem, jakiego doznał w dniu 18 września 2009r. Obniżenie ostrości wzroku do wartości 0,9 w oku prawym i 0,8 w oku lewym powoduje znaczne utrudnienie w codziennym życiu. Doznany uraz może powodować dalsze obniżenie ostrości wzroku w przyszłości.

(dowód : opinia biegłego sądowego laryngologa dr n. med. E. L. k. 187 - 193 a.s.).

Na skutek wypadku powód cierpi na nasilone objawy zespołu stresu pourazowego. Leczenie psychiatryczne podjął w krótkim czasie po wypadku w 2009r. Pomimo upływu czasu i podjętego leczenia stale utrzymują się u powoda objawy chorobowe. Powód nadal myśli o zdarzeniu, ma zaburzenia snu, koszmary nocne, stał się osobą lękliwą, nadmiernie reaktywną, drażliwą , impulsywną, pełną obaw o przyszłość. W wyniku urazów doznanych w wypadku powód jest w dużym stopniu zdany na pomoc osób trzecich co dodatkowo negatywnie wpływa na jego stan psychiczny, znacznie utrudnia codzienne funkcjonowanie oraz relacje społeczne.

W stanie zdrowia psychicznego powoda rokowania na przyszłość nie są dobre, uzależnione są bowiem od wieloletniego leczenia psychiatrycznego i psychologicznego.

(dowód opinia biegłych sądowych; specjalisty psychiatrii lek. med. M. J. i psychologa A. S. k. 219 – 224 a.s.).

Orzeczeniem lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w C. ustalono długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutki wypadku przy pracy z dnia 18 września 2009r. w wysokości 30%.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 7 a.s.).

W związku z wypadkiem przy pracy powód otrzymał także świadczenia z tytułu polisy grupowego ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków oraz polisy indywidualnej w sumie w kwocie około 34.600 zł.

(dowód: informacje k. 83, 86 i 122 a.s.).

Urazy jakich powód doznał wskutek wypadku przy pracy spowodowały konieczność długotrwałego leczenia. W trakcie leczenia powód musiał korzystać z pomocy innych osób.

Jego żona odwiedzała go codziennie, opiekował się nim. Po hospitalizacji powód musiał się poddać rehabilitacji. Leczył się w (...) do czasu ustania prawa do renty z tytułu niezdolności w związku z wypadkiem przy pracy wypłacanie przez ZUS. Następnie podjął zatrudnienie, które w jego ocenie znacznie utrudniło kontynuowanie leczenia. Praca zawodowa, podjęta po wypadku, nie satysfakcjonuje go. Nie rozwija się zawodowo.

Zachowanie powoda po wypadku uległo diametralnej zmianie. Unika on kontaktów ze znajomymi. Wycofał się z życia towarzyskiego. Nie angażuje się w życie rodzinne, nie rozmawia z żoną, nie uczestniczy w wychowaniu dzieci. Ma poczucie ogromnej krzywdy, która go spotkała i bezsilności z tym związanej.

Powód otrzymał także inne świadczenia od różnych podmiotów tj. Fundacji (...), zasiłków celowych z Ośrodka Pomocy (...) w C. oraz Urzędu Wojewódzkiego w K..

(dowód zeznania świadka: A. Z. zapis rozprawy z dnia 24 czerwca 2014r. 20 min. 29 sek. – 35 min. 32 sek.; wyjaśnień powoda zapis rozprawy z dnia 24 czerwca 2014r. 35 min. 33 sek. – 47 min. 51 sek.).

Powyższe okoliczności ustalono na podstawie wskazanych wyżej dowodów, z dokumentów, opinii biegłych, zeznań świadka i wyjaśnień powoda. Sąd uznał powyższe dowody za wiarygodne. W szczególności strony nie kwestionowały faktów wynikających z dokumentów.

Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd uznał, że roszczenie powoda, ale nie w wysokości określonej w pozwie.

Poza sporem w sprawie pozostaje fakt, iż powód w dniu 18 września 2009r. świadcząc pracę u pozwanej uległ wypadkowi przy pracy.

Odpowiedzialność pozwanej wynika z przepisu art. 435 k.c.

Pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności co do zasady, jednak podniosła, iż roszczenie powoda jest wygórowane.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 par. 1 k.c.

Wskazać należy w pierwszej kolejności, iż przesłanką tego roszczenia jest doznane uszkodzenia ciała i rozstrój zdrowia w postaci krzywdy, czyli cierpienia fizycznego i psychicznego. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, iż do cierpienia fizycznego zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości. Cierpieniem psychicznym są natomiast ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, konieczności zmiany sposobu życia czy nawet wyłączenia z normalnego życia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Zaś celem zadośćuczynienia pieniężnego jest złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych – dlatego zadośćuczynienie powinno obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości.

W orzecznictwie przyjęto, że zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, czas ich trwania, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., IV CK 357/03, LEX nr 584206). Natomiast, na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

Przepisy kodeksu cywilnego nie wskazują jakichkolwiek kryteriów, jakie należałoby uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Kryteria, jakimi należy się kierować przy określaniu wysokości zadośćuczynienia dostarcza nam orzecznictwo. Judykatura wskazuje również na istotne elementy, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu zadośćuczynienia.

I tak, suma „odpowiednia” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. nie oznacza sumy dowolnej, określonej wyłącznie według uznania sądu, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Nadto zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, OSNC-ZD 2010, nr 3, poz. 80, LEX nr 738354; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2008 r., IV CSK 243/08, LEX nr 590267; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/2004, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, niepubl.). Orzecznictwo opowiada się za zasadą wszechstronności i indywidualizacji – czyli z jednej strony oznacza to wymóg uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, z drugiej zaś indywidualnego podejścia do każdego przypadku. Ponadto zadośćuczynienia, ma charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. W piśmiennictwie uznaje się, że wysokość przyznawanej kwoty zadośćuczynienia tak powinna być ukształtowana, by stanowić „ekwiwalent wycierpianego bólu” (por. F. Zoll, Zobowiązania w zarysie według polskiego Kodeksu zobowiązań, podręcznik poddany rewizji i wykończony przy współudziale S. Kosińskiego i J. Skąpskiego, wyd. II, Warszawa 1948, s. 122). Kwota zadośćuczynienia ma być więc pochodną wielkości doznanej krzywdy (por. A. Cisek (w:) Kodeks..., s. 797). Orzecznictwo wskazuje, że uwzględniając przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie można podważać kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/2003, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Nie może jednak zarazem kwota zadośćuczynienia stanowić źródła wzbogacenia, a jedynym kryterium dla oceny wysokości zasądzonych zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy powoda (wyrok Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 12 października 2004 r., I ACa 530/04, LEX nr 179052). Zadośćuczynienie nie może także spełniać celów represyjnych, bowiem jest sposobem naprawienia krzywdy wyrządzonej jako cierpienia fizyczne oraz cierpienia psychiczne związane z uszkodzeniami ciała lub rozstrojem zdrowia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, niepubl.).

Orzecznictwo wskazuje, iż przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na względzie:

- a) wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest np. kalectwo u młodej osoby),
- b) rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń,
- c) stopień i rodzaj cierpień fizycznych i psychicznych,

d) intensywność (natężenie, nasilenie) i czas trwania tych cierpień, ewentualnie stopień kalectwa,

e) nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie); przyjęto, że wpływ na wysokość zadośćuczynienia ma okoliczność wielkiego zeszcpecenia na skutek poparzenia i konsekwencje z tym związane w dziedzinie życia osobistego i społecznego w najszerszym tego słowa znaczeniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1969 r., I PR 23/69, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1967 r., II PR 338/67, LEX nr 13946),

f) skutki uszczerbku w zdrowiu na przyszłość (np. niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy artystycznej, rozwijania swoich zainteresowań i pasji, zawarcia związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utrata kontaktów towarzyskich, utrata możliwości chodzenia do teatru, kina, wyjazdu na wycieczki),

g) rodzaj dotychczas wykonywanej pracy przez poszkodowanego, który powoduje niemożność dalszego jej kontynuowania,

h) szanse na przyszłość, związane np. z możliwością kontynuowania nauki, z wykonywaniem wyuczonego zawodu, życiem osobistym,

i) poczucie nieprzydatności społecznej i bezradność życiowa powstałe na skutek zdarzenia, wywołującego obrażenia ciała,

j) konieczność korzystania ze wsparcia innych, w tym najbliższych, przy prostych czynnościach życia codziennego – oraz szereg innych czynników podobnej natury do wyżej wskazanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007r., V CSK 245/07, LEX

nr (...); wyrok Sądowego – oraz szereg innych czynników podobnej natury do wyżej wskazanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2008 r., IV CSK 243/08, LEX nr 590267; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul. PK 2008,

nr 4, s. 7; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNCP 1972,

nr 10, poz. 183; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2004 r., II CK 531/03, LEX nr 137577; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718).

Sąd Okręgowy uznał, iż kwota 200.000 zł jest odpowiednia do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy i stanowi dla niego ekonomicznie odczuwalną wartość.

Przy ocenie kwoty zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze wyżej przytoczone stanowiska Sądu Najwyższego oraz doktryny co do okoliczności, które winny mieć wpływ na wysokość zadośćuczynienia.

W szczególności Sąd miał na uwadze charakter doznanych przez powoda obrażeń i rozmiar cierpień, także trwałe skutki wypadku, a także wpływ wypadku na funkcjonowanie powoda i jego rodziny.

Jak wynika z dokumentacji medycznej powoda i opinii biegłych – obrażenia jakich doznał powód były przede wszystkim bardzo bolesne zarówno w dacie samego zdarzenia jak i w toku całego leczenia i rehabilitacji. Bezpośrednio po wypadku był hospitalizowany, przez kilka tygodni. Przeszedł operacje przeszczepu skóry. Zarówno zmiana opatrunków w trakcie leczenia sprawiała powodowi ogromny ból. Dodatkowo powód doznał poparzenia górnych dróg oddechowych, uszkodzenia wzroku i urazu akustycznego. Powód do dzisiaj nie uzyskał sprawności fizycznej i psychicznej, a jego ciało pokryte jest trwałymi, szpecącymi bliznami.

Powód unika kontaktów z ludźmi, znacznie pogorszyły się relacje rodzinne. Stwierdzić należy, iż wypadek przy pracy spowodował u powoda pogorszenie samopoczucia i wyraźne pogorszenie jakości życia, a także doprowadził do dysfunkcji rodziny powoda. Powód ma problemy natury psychicznej, poczucie krzywdy i bezsilności. Obawia się o swoją przyszłość.

Powyższe okoliczności wskazują, iż z pewnością urazy jakich powód doznał w związku z wypadkiem przy pracy przewartościowały całkowicie dotychczasowe życie powoda i będą też miały wpływ na jego funkcjonowanie w przyszłości, zarówno w sferze osobistej jak i zawodowej. W ocenie Sądu Okręgowego istotną kwestią w ocenie zakresu doznanej przez powoda krzywdy jest jej szeroki zakres, zarówno w sferze zdrowia samego powoda, jak i jego dalszego funkcjonowania, ale także w sferze funkcjonowania i bytu jego rodziny. Powód nadal nie odzyskał równowagi psychicznej, co ma przełożenie na wszystkie aspekty jego życia.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze świadczenia jakie powód już uzyskał w związku z wypadkiem przy pracy z różnych źródeł.

Pozwany w toku procesu wielokrotnie podnosił, iż powód uzyskał bardzo wysokie świadczenie z polis ubezpieczeniowych, w tym także polisy grupowej, a także z innych źródeł niezależnych od pozwanej. A zatem z tego powodu żądana przez powoda kwota jest wygórowana bowiem część krzywdy już została powodowi zrekompensowana. W ocenie Sądu nie można się z takim stanowiskiem pozwanego zgodzić do końca, a w szczególności iż Sąd winien wziąć pod uwagę wszystkie świadczenia uzyskane przez powoda w związku z wypadkiem.

W ocenie Sądu istotne są tylko te uzyskane z polis ubezpieczeniowych, dobrowolnie wypłacone przez pozwaną i jednorazowe odszkodowanie. Gdyż pozostałe świadczenia miały charakter zasiłkowy, a nie odszkodowawczy.

W toku procesu ustalono, iż suma kwot uzyskanych z ubezpieczenia, wyniosła około 50.000 zł. W ocenie Sądu uzyskane przez powoda kwoty z ubezpieczenia oraz jednorazowe odszkodowanie uzyskane z ZUS wraz z kwotą zadośćuczynienia w kwocie 200.000 zł powinny zrekompensować powodowi doznaną w związku z wypadkiem przy pracy krzywdę. Przyznana przez Sąd kwota jest wysoka, ale należy zważyć, iż zadośćuczynienie ma także charakter kompensacyjny w tym sensie, iż powinno uwzględniać także rokowania na przyszłość. Powód natomiast powinien jeszcze długo kontynuować leczenie psychiatryczne i psychologiczne.

Dlatego na mocy art. 445 k.c. w zw. z art. 435 k.c. orzeczono jak w punkcie 1.

Na mocy cyt. w. przepisów oddalono powództwo w punkcie 2 ponad kwotę 200.000 zł. oraz w zakresie żądania co do ustawowych odsetek od dnia 12 grudnia 2009r.

O ustawowych odsetkach orzeczono po myśli art. 481 k.c., jako datę wymagalności przyjmując datę doręczenia odpisu pozwu, bowiem w tej dacie pozwana miała już rozeznanie co do rozmiaru doznanej przez powoda szkody i mogła dobrowolnie spełnić świadczenie.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono po myśli art. 100 k.p.c. obciążając pozwanego kosztami procesu w całości, albowiem powód uległ tylko w niewielkiej części swojego roszczeni, a wysokość świadczenia była uzależniona od oceny Sądu.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono po myśli § 6, 12 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) z uwzględnieniem podwójnej stawki.

SSO Jolanta Łanowy